

Botanická zahrada v Malešicích a její okolí

Poslední sobotní, srpnové ráno. Předpověď počasí je dobrá, realita horší, ještě v sedm hodin tmavé mraky nad Prahou a slabě prší. Bude se někomu chtít opustit peřinu? Ti, co to vzdali, udělali velkou chybu, již při našem příjezdu na okraj Hloubětína se před námi rýsuje krásný slunečný den.

Hloubětínská zastávka, kde jsme opustili autobus, se jmenuje **Kolonie** a proti ní je menší místní hřbitov. To je příležitost podívat se, je - li zde pochován někdo slavný, významný nebo alespoň známý. Tady je to hodně jednoduché. Je tady pochována Anežka Hodinová – Spurná, česká politička, komunistka a bojovnice za práva žen. Politiku nechám stranou, ta na vycházky nepatří, ale dvě věci za zmínku stojí. Pocházela z chudé rodiny **a byla nejstarší z 18 sourozenců**, a když se, se svým manželem přestěhovala do Prahy, bydlela v železničním vagonu v jedné z místních chudinských **kolonií**, po nichž je pojmenovaná zastávka, na které jsme před chvílí vystoupili. Hloubětín, Žižkov, tady chudinských kolonií bylo několik.

Těžko přístupné území mezi malešickou botanickou zahradou a dálniční křižovatkou spojky „Průmyslová“ propojují pásy lesa, malý kus zoraného pole a zbytek obrovská louka posečená skoro jako v parku. Nikde ani živáčka. Kdo chce dovnitř, musí něco překonat, buď frekventovanou silnici bez přechodu, nebo železniční koleje. My jsme zvolili třetí možnost, soukromé pozemky se zákazem vstupu a řetězem. Snad po nás nebudou střílet, nejsme v Americe.

Lýdie nafotila naši cestu hned třemi městskými částmi Hloubětína, Hrdlořezy a Malešicemi. Tak se s námi vydejte loukou, lesem a místy až divokou náletovou přírodou ke vchodu do botanické zahrady.

Zdejšímu území dominuje vrch Tábor, široko daleko nejvyšší kopec s nadmořskou výškou 260m. Ve skutečnosti je to ale takzvané dvojvrší s nedalekým vrchem Smetankou 243 m/m. Třetí z kopců, který jsme právě nechali za sebou, zřejmě bezejmenný, má 255 metrů nadmořské výšky. Není to tedy žádná fádňí rovina.

Před námi je vrch Tábor a pod ním tohle zajímavé místo na skalisku. Okolo divočina, ale krásná! Nápis na kříži je v hebrejštině, řečtině a latině. Překlad: Ježíš Nazaretský, král Židů. Nápis podle bible nechal pilát pontský umístit na Ježíšův kříž. Nápis je známý jako „INRI“ (zkratka z latinské verze).

Místo je zajímavé i jinak. K poznání to není, ale pod námi je železniční trať. Ano, stojíme nad tunelem železniční trati Praha Libeň – Praha Malešice. Jednokolejná trať s dvoukolejným tunelem proraženým v roce 1919. Již tenkrát počítali s vybudováním druhé koleje. Tunel je téměř 400 metrů dlouhý a 9 metrů široký. Trať pro nákladní dopravu míří v podzemí do průmyslové části Malešic.

Pokračujeme v cestě a stoupáme na vrch Tábor, nejvyšší bod naší dnešní procházky. Po levé ruce máme pěšební plochy a skleníky Střední odborné školy zahradnické Jarov.

Vpravo jsme odbočili do lesa. Cesta vede v prudkém klesání místy stoletým, listnatým, prosluněným lesem. Po včerejším a nočním dešti lesem neskutečně provoněným.

Cesta listnatým lesem nás přivedla ke vchodu do botanické zahrady. Hned za branou jsou postaveny nové výukové prostory a prosklená kancelář ochranky. Celou zahradu jsme prošli podle vlastního plánu od severu k jihu a potom opačně o jedno výškové patro výš. I tady se Lýdie snažila celou naši cestu zaznamenat.

Zámek - Jiráskova vila a park v botanické zahradě Malešice

Přírodně - krajinářský park o výměře 11ha byl založen kolem roku 1920 majitelem Vladimírem Jiráskem podle plánů **zahradního architekta Františka Thomayera**. Vila v novorenesančním stylu sloužila jako pražské sídlo jeho rodiny až do roku 1947. Dnes je areál využíván pro výukové prostory zahradnických a stavebních oborů SOŠ Jarov.

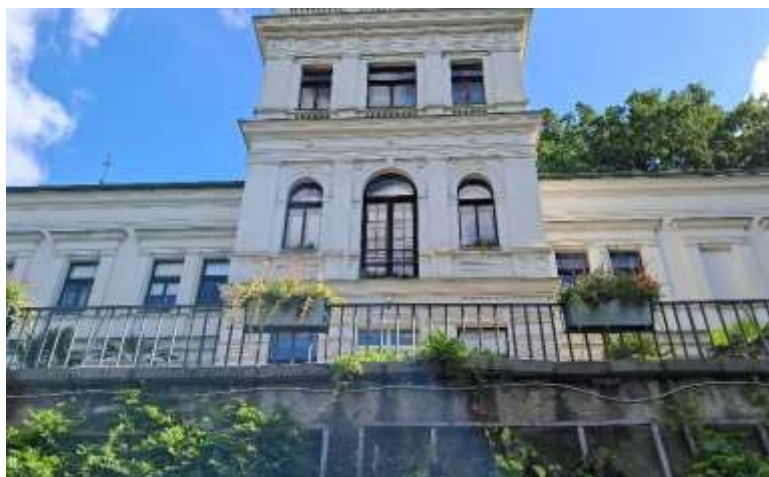
Voda je v malešickém parku to nejdůležitější. Potůček, který napájí velký rybník, i malé tůňky pramení nad tropickým skleníkem. Můstky těsně nad hladinou umožňují pozorovat život ve vodě a také přejít potok suchou nohou.

Došli jsme do jižní části areálu. Tropický skleník je dnes v sobotu zavřený, tak pokračujeme do vyššího patra zahrady směrem k vile a vyhlídkovému altánu.

K vile jdeme do kopce přes skalní výchozy. Jedná se o ordovické horniny. Patří prý k nejmocnějším. Zde, na východním konci Prahy, dosahují mocnost až 600 metrů. K vile je to naštěstí podstatně méně, víc než deset nebo patnáct to nebude. Tak do toho!

Jsme nahoře, na terase Jiráskovy vily, výhled je tady opravdu exkluzivní.

Cestou se ještě podíváme na skalku a jsme u východu, na konci naší dnešní vycházky.

V Hloubětíně a Malešicích 30. srpna 2025. Vycházku připravili Zdenka a Mirek Bernátovi, kronika Mirek, spoustu fotografií cestou pořídila Lýdie Stoupová.

